

STAYS Tautkū TĒVYNĒS MEILĒ

RADIO UZDINIMAS,

Keturī veiksmā.

Veikējāi:

1. Līlvytēne - mātina (apri 50 m.);
2. Līlvytis - tēvas;
3. Jūras - sūms, 26 m. amāians;
4. Simons - sūms, 21 m. amāians;
5. Vincēti - duktē, 18 m. amāians;
6. Petrelis - jaunāusis, 5 metis sūms;
7. L- is vyrs, Povlas - Jūro draugas;
8. L- is vyrs, Karys - Jūro draugas;
9. Mokytojas - šis apylnkis partizans vadās;
10. Virbiene - kaimo dāvatkē, pletkūniukē;
11. Stazyti - Jūro pasirinktoji mergelē, mylbruoji;
12. Pranešējas.

Šuo, zūvāi, jaunimo dānos, armoni-
ka, pavasario balsai, varpai ir kt.

3-īs veiksmas.

Pranešējās:

Raudonaji audra, žiaurionis plēškur raudonis, ardi mūcu lietuviskas šeimas. Tai jie troško nekaltų žirokių skausmo ir kraujo, tai jie — gyvybių vagys, skriaudi vienus. (Toli girdėti varpas). Oi daug prabėgo vandenilio mūcu upeliu, kaip daug vargo, vergijų, okupacijų ir skausmo mate mūsų žemei. Ir žiaudien, bol-žerky išrijimo metimui proga, iš kuklios Giermų parapijos bašnytelės bokšto aidai varpas, o jo gauslens kartoją šios apylinkės artėjams prieš metus įvykusio, baisio, tikrai lietuviškos žilvyčių žiemos, tragedija:

Tėvas: (Žeina) Ar visi čia, viduje?

Motina: Ož, tik Juozelis su draugais karko iš-keigo ir daukio pušinėly...

Tėvas: (Atsidusdamas) Blogai... Terza... Gando ir veia nežinia kur?... Mūsų gerą pa-žįstamą savanorį Tichūną... jau išaečė...

Motina: (Spgailidama) Konstanting išaečė!...

Tėvas: Na, kalbit dabar ne laikas, per daug ir ne-misigzekit. Tu, motin, mink Petrelis, kartu eis Simonas su Vincente, ir tuojau išnykite už kluono baravykinės krūmuose. Jau visai sutemo ir koks nebakteris gali dar čia tuos

Kraugerius atvest... Rš irgi būvis savanoris...

Petrelis: Kodėl tu, tėveli, neini į mišką?

Tėvas: Rš namus pasaugosiu...

Petrelis: Iš as... (lyg vertkia) il as nolius saugoti!...

Tėvas: Na, neversk maręgt... Geras, labai geras Petrelis, aš tau ratukus padariau. Eik, eik su maręgt...

Jiuntė: Simai, pasiimk ruduolę, sušalsi!

Simas: (tobeliau) Ne toks aš jau lėpūs, kaip tau atrodo.

Notina: (liūdnuai) Eikš Petrelis, maręgt, eikš pas mamę... Dieve braugus, turime ir neturime namų...
Už ką gi?...

Tėvas: (Paslaptinai) Sana, gausa... Ne dabar laikas, eikit... o aš į daržinę...

Simas: (dramai) Na, tai pirmuys į mišką!

Jiuntė: Ožyp esi! Simam sleptis, o jis eūkia.

Simas: Ar čia ne mūsų sodyba, kad aš bijoju!

Notina: Pamažu, vaikūciai, čia grisuolis yra, na, Petrelis, op! Maręgtis - ir jis bėga sleptis... Tai sugyvenome laikus...

Simas: Maręgt, neuosimink - visi kalba kad prieš pakaisa jie taip spardosi, greit miršbaigs...

Notina: Duok Dieve, aš ir poterius už tai kalbu.

Jiuntė: Sustokit. Čia už rugius, prie krūmo visai saugi vieta. Geigu kas, tai rugiuose mūsų nesuras

Simas: Gal ir neblogai, o naktį tokia maloni...

Notina: Patiesk, dukryt, čia kailiūliu, tegu Petrelis minga - taip siltas, tyki ~~parvosi~~ naktėli...

Petrelis: Nenolin, nenolin...

Notina: Ir ai ėia, ir ai gulu prie tautos – nebijo k, ne.
Ai tave myliu, laikai myliu Petrelį... O kai
tu užaugsi didelis, ai būsi sena, tada tu
mane taip mylėsi...

Petrelis: O kaip tu būsi sena?

Notina: Būsiu be dantų, su didele kupra, surilen-
kuri, panašus į tetulę Augustinę, kuri tau va-
kar uogų atnešė.

Petrelis: Notut, pasakyk pasakėlį...

Notina: Na gerai. Tu miki, o ai sakysiu pasa-
kėlį... Ten aukštai aukštai, Petreli, virš
mūsų sodelio baltųjų rūdų ir viršuj tų
žibaučių žvaigždžių, yra skaiti, grafi
Aukščiausiojo Karaliaus, kuris padarė daug
ir žemę, karalystę... Jo skaisčių karalys-
tėj, apie aukšnus rogt, savo silkiniiais spar-
neliais skraido maži, balti angelukai... Jo-
kie kaip tu didumo...

Simas: (Paslaptinai) Či!... Dyz kas mūrė... (Pasi-
girsta sodyboj šuns lojimas). Ten kas
mors yra?

Notina: Mūsų rūdis loja, ar ne?

Simas: Taip... Ai... mama, ai begimi žiūrėti...

Vincutė: Neik, Simuti, neik – mes bijosim!

Notina: Tegul, vaikeliai... Gal teivų kokia nelai-
mi įstiko... (Ėm loja labiau).

Simas: (Iš toliu) Bėgu... Čik! eivikos, tuoj grįžiu!

Notina: Kaip neramu, lyg prieš nelaimę... Ko
gi dabar tas šuo taip plėšosi?...

Petrelis: Motut, eakyk toliau paschik...
Motina: Toliau?... O kaip gi toliau?... Aaa... Kai
motutis užaugina didelius cūnus, ir kai
tu užaugsi didelis, tai dada jie visi eina
teirgus giut, savo namelius, kiemelio giut...
Dievulis labiausiai myli žuvisius už teirgus.
Jie po mirties ir kraido apie Rukščiaurių
Karalių, svetę tais baltais angelinkais...
(Nuaidi 3 žūviai, žuo iš žebeloja)
- Dieve Rukščiaurcis! Jau žaudo!... (Vieš-
tingai) Stok, Petreli, ekubikru! Bėgim
kur nors...

Vincentis: Rodos kad mums žaudo, ne pas mus...
Motina: Tikrai pas mus... Va, žūrek! Pro kluono
kampą lyg žuvis eina... (Jūs verkia) Jau
tira... su Simonu uola...

Vincentis: (Ramiai) Motut, neverk, juk mes dar nie-
ko nežinome?... (Jūs retens, lojimas)

Motina: Greičiau namo ekubikru... Va, tikrai
kelinku mašina išvažiuoja... (Ekuba, eina)
Dieve brangus, išuola... Tikrai išuola, at-
jaučia... Namų žūdis... ir kojos... dreba...

Vincentis: Šio jau daug mašianų loja, gal kas
ir kaimynų buvo atėjęs...

Petrelis: As nesupėju... as bijau. (lyg verkia).

Vincentis: Eiki pas mamą, greit - op! Ekubikru, eku-
bikru, maunty labai nerami...

Motina: Žūrek, Vincente, kokie tu vyrai kieme?..

Vincentis: Rodos kad juos su draugais.

Notina: (Garciai su baine) Ko jūs?... Ko jūs
čia?... (Eina artyn) O čia! - Dėst-
patė!... Ach, Simanėlis nusauts!... (Su-
kiumčia ant jo). Sima... mēli... vai... ke-
li!...

Vincutė: Bro... keli, mano bro... keli... (Verkia)

Petrelis: (Būgi verkdamas) Kas... ši la... ne musonė?
(Ogyrai raudina)

Juozas: Motul, neverk... Tas mūko nepadės... Mes
įnešim jį vidun...

Notina: Tie... krau... geriai!... Galva... žu... dūšiai!

Simas: (Tylutėliai) Tėvė... jau išaušė... Mane mu-
šonė... Jaučiu, kad žemė... mane traukia...
Man taip silpna... silpna...

Notina su Vincute: (Verkia) Simanėli... sūneli, broleli...

Juozas: Motute, raka, čia ašaros nepadės...
Na, Simai, mes tau įnešim vidun...

Ogyrai: (Nerutardami) Taip... taip. Neikim į vidų...

Simas: (Silpnai) Ne... Neikur nebenešok... Bro-
li... tu vyresnis... lieki čia... Kai tik pra-
sidės karas... tu eik, eik už tėvė... už ma-
mę... Vyk iš mūsų žemės, tuos kraugeriaus...

Juozas: Neabejok, broleli, aš - pirmas eisiu!

Ogyrai: (Nerutardami) Mes... Mes visi eisiu!

Simas: Jaudulus...

Vincutė: Aš bėgu.

Simas: (Tylutėliai) Taip silpna... Taip nerodėtu pa-
likt... jūs, savo brangūs... sodybą ir... Tėvyne...
Motin!... Ach, motute...

Motina: (Vērkšana) Aš... aš priekš tavas... Mano cūneli...

II-asis veiksmas.

Prasēdijas: Tūnakt Līnā, mīrē. Tācīn
līko Juvorā, kuris bēdīgē iš mācēn bēndis Tēy-
nē, mēlē, tuo labian dabar, kadē jē šaukia
zēnē nā išcēstē tēvā iš mēdēdētē brolē. Moti-
na, lētūvā motina tēvmei giutē mēbjo lērtē sa-
vo vīnūtēlēi cēnatūzē paguodas, vyriauciņo cū-
nau, bēkēdama grācīa atērtimē.

Kai rudeninīai saulēi spindulīai parvēski-
no voratīnkliāi, tīlkiņē zēnē, kai tēvotē,
Juvorā mērgeli, pilnūmēi akīnēi ašarē rīnko sa-
vo darčēlē grācīauciņē rudeninīē gēlīē
puokštē, tad a...

Motina: (Grandīai) Dievo varakū išlēidkū ta-
v... vyriauciņē cūnē. Eik nā tēvā...
nā brolē... nā vīg mārē krāstē. Su-
prak, kad tave išlēidama aš lēku di-
dīauciņamē varē...

Juvorā: Iupranta, motētē, lēt cīnē iš mēlē
tān, tēvmei iš brolēi, cīnē iš mēlē
savo tēvmei, kurīai turimē parvēstē
laimīngē iš labvā gēvēmē... (Dzēgi?)

Motina: (Tylā) Dīspatēi vardu, cūnau... (Zēguji)

Jardau Dievo Tero... ir eiv... ..

Juoras: Siediev, Vincente, gal... negreit bepasimaty-
sim... Būk gera, padėk visada motutui...

Vincentė: (Verkšlenda) Kam dar eikai?... Ar ai
maža... Tūk greit praėyk atostogų, eugrišk...
O gal... gal ir su tėveliu kartu?...

Notina: Vienas Dievas tėvis kur jis... O gal jau
gyvo nebėr?..

Juoras: Rį tikim, kad mes... abu grįsim!

Vincentė: Kaip mes net būtume laimingi!

Juoras: Na, Petreli, ir mums išiešiusi: aš
vyriausias išėjim, o tu jauniausias - li-
ki su motute... Visada motutis, klavyk!..

Petrelis: Klausysiu...

Juoras: O mane ar ilgai atėjusi?

Petrelis: (Tua verkti) At... atėjusiu...

Juoras: Ko gi tu verki? Tūk esi vyres!

Petrelis: As... aš noliu... va... varinuoti... sa... seve
noliu...

Notina: Matykiet, jau ir jis ką žuoka!..

Juoras: Labai gerai, Petreli, kad nori būti
savanoriu. Bet dar tau daug reikia pa-
auyti, kad būtum toks kaip aš, na, ir
nebeverkti... Tada galėsi eiti savanoriu.

Starytė: (Beldžia į duris)

Vincentė: Prašau!

Starytė: Labas rytas! Ar aš ir išėjusiu...
bet prie kelio jau etori vežimas, ten jau
povilas su Kariu laukia, turbut, kartu

surilare? išvačiuoti?..

Juoras: Taip, taip. Taip nebei ko laukti, jai
paskutinis eudiv... Kur čia tas mano sandukas?

Notina: Tepadeda... tau Odispats...

Starytė: Juoreli, priimk nuo manęs kai ką:
čia, atėjant žiemai, šiltos pirstinės ir koj-
nės... o čia, nors trumpam laikui, žiups-
nelis rudenį gėlių...

Juoras: Labai ačiū... Starytė. Tu tikrai esi
labai gera ir aš tau esu nepamiršiu. Reika-
le nepamiršk ir mano motutės, su senute...

Starytė: Būk ramus – mes susirasime...

(Tyliai pasigirsta drėgnas juoro draugų dainė-
li, vilniau garsojė. Tuo metu jis eina
prie uždūno, išlydi juorą.

„Balnok, broleli, man bėga ringa

I vilnių joti;

Atkelk esule, man kiemo vartas}

I rygų joti...“

Sinutė: Druk – aš sanduką paaušiu...

Notina: Ir mes su Petreliu palydėsim. Eik
pas mamę... Verkin marjūtis – neverk, eu-
gris Juomukas, ir tielėukas eugris...

(Dainos posmas pasibaigia).

Juoras: Na, tai vačiuosiu, vyrai!..

I-asis vyras: Kallot nereikia... Mes jį pas kel-
sim pirtis!..

II-asis vyras: Granatomis išvačiuosiu...

(Jie nusiguožia)

Motina: Dar juos, mēt, ir juokas ruma...

I-ais vyrs: Ir ko, tētulyt, neįjuokt? Ačiū Dievui, kad kaimynai padarė pradėję, o dabar ir mes prisidėsim...

Juoras: Rū čia atsisėm, o sandukas užpakaly pabūs.

I-ais vyrs: Gerai, gerai. Na tai ir nebegeisėm, atsisėmėm... na ir kada bepačiumatysim?..

(Atsisėmėm)

Turuntė: Turėjam pratykt atstogų...

Starytis: Mes būkime grėti laimingiems ir kuo greičiau...

Motina: Nau tai tik ašaros byra - tepadėda Jūsų Dievas...

Vyras: (Eidasi) Ačiū, ačiū...

Juoras: Tai pizmyu!

(Daineli) (Ties tos paties)

"Sudėv laukėm ir žalios pėvos,
Ir tau mergelė,
Rū grėim tiltą pavacarių
Raišas gegelė"...

III - aės veiksmas.

(Giroli daina, Žuovų žirgelis laukoj, juodkietis laukoj, oerka jauna mergužėli pravičius lauge...
Pro atdarę lauge i vidų taip pat skverbiasi švairūs

pavasario paukštelis gariai bei armoniškos akordai. Vincenti per lauzg žiūrį į darželį, o viduje motina su Petreliu.)

Vincenti: Žiūrat pro šį atdarytą langelį į pavasarį lyg noris susukti: tu mirkai nesiškai pavasari, tu mirkai nemirgydėk!... Juk be tavęs kas manęs liktų? Tik kancijos, ašaros ir kardėnias pilki rūpesčiai... Tu pripildai laukus, darželius, pašlaitei ir sodus įvairiausių žiedų... tu savo šachmūnų rėdiniui paukštelius, žuikėlius (girdi žuikėlius), ir šauki kiekvieną žuigę iš naujo pagyventi vis nesenstančiai, jaunai ir rydričiai pavasariu...

Motina: Daug, dukrelė, praleidau aš pavasarį, ir ji vis atrodo lyg vienas margas atsiminimas mano gyvenime.

Vincenti: Bet gražiausi pavasariai, turbūt, tik jaunystėje?..

Motina: O ne! Gražiausi pavasariai buvo man tada, kai jūs visi dar buvot maži, kai augot... Nors aš nuolat dariau per dienas sunkios darbuos, bet vis dėl to maloniausia būdavo pavasario sekmadiniui, manęs tovanis žiūrėti į jus, lyg pupeles, beaugančius savo vaikus... O dabar - koks dabar pavasaris?!..

Vincenti: O gal šis pavasaris manęs atves laimę... Gal grįsi? (Tūvelis su tėveliu...)

Petrelis: Ilgąs jau labai laukiu... Natūro laukų aseli, kul tūvelis buvo padaly... Tūvelis

neglįsta il mękas daugiau namoka pataisyti...

Notina: Ach, sūneli, maūty! Kai aš pagalvo-
ju apie jus, tai mano galvoje kyla ekau-
mingų ucinėis rengimų... o paguoda randu
tik viltyje, kad grįš... grįš tėvas su vy-
riausiojo sūnumi, kad nekematys tada
mūsų krėstas tik vargo... Kad gyvenimas
uol mums įypsois...

Siuventis: Lygiai kaip šis pavasaris mano gė-
lyčius darėlyje... Šlandis prarydo raketos
is našlaitėlis is taip ekauiai kelpia...

Petrelis: Oa, pamaciau karkas atėina... Leiskia
vestis toliau savo latakus.

Notina: Kas gi tau, dukrelė?

Siuventis: Gi ta - pletkruinkė Virbieni...

Notina: Ke jai čia? - Prievert, vaikelis, lauge, lyg
drėgnis i vidų eina.

Siuventis: (Girdėti uždaro).

Virbieni: (Beldžia i duris)

Notina: Prašom, prašom!...

Virbieni: Vategi, garbi Jėmū Kristui!

Siu: (Nerutardami) Per amčius... pel amčius...

Virbieni: Oa tēgi, o kur gi jūcų čėimynas?...

Notina: Jurgis aria, o Katrytės sakiau kopūstus palastyti...

Virbieni: O tai moteriški! Vategi, o tai Kilvy-
tėnė... Oa tēgi, visi dyvijai! Ji is čėimynų ne-
blogų susicaudi, o tēgi, is vėsus reikalus su-
sitvarko, tarytum, o tēgi, senis Kilvytis is ne-
bereikalingas...

Notina: Būne pasijūkt ir paeirint mūsų atejai?..

Virbienie: Kad visi, va tigi, kad visi taip šneka... Va tigi, sako, negau kad išuėre tėvų, kad cūnus šuo, va tigi, išleido ir vyriausieji... Kur kiti, va tigi, tokis motinas rasi, kur? Va šinia, va tigi, per kelias parapijas nusaidėję, va tigi-visi šino ir su pagarbą, va tigi, apie jus kalba...

Vincutė: Negirk perdaug... Savo kalbomis neatetosi mūsų tėvelio ar brolio.

Virbienie: Va tigi, ai ir neuorini atetoti, va tigi, tik sakau tai, kg, va tigi, visi kalba... Ir patys klebonas, va tigi, iš pamokslų lipdamas nuplėti savo kraštą, va tigi, tuos šodėius jumis parėmė, va tigi, jų šeimoms, va tigi, pasiaukojimui tėvynei...

Notina: Bet kiek tam reikia sušikatos, ar suprantu, Virbienie?

Vincutė: Kg ji supras, tik liūnuos mals...

Virbienie: Suprantu, Vincutė, va tigi, suprantu. Bet yra ir kitokių kalbų... (Tyliai, paslaptingai). Sako, va tigi, sako kad Ustarytė labai nuimimusi... Va tigi, sako nutkar nebesirodo... Va tigi, girdi, fuoras jai atimimusi palikęs, va tigi, sako užtat ir š vaiką išprukęs, va tigi...

Notina: Kam gi tu dabar mane kaukimi su tokiais pakluomis tu bolsėvikius pliuspalais?!..

Vincutė: Kiek! Tėik sau, melage!...

Virbienie: Nepykėt, va tigi, taip šneka, va tigi, ne gi au-

no, va tēgi, ne mano šia išgalvota...

Motina: Išleidau sūnų Dovo vardu paskopijai
liudyui, išleidau, pasilėkdamas sau vargę
ir rūpesčius, už visų mūsų krašto žmonių
namų gyvulių, ir už tų, kurie išaudė
taip ji išmėčia, o man dielina kančias —
tai atpildas!..

Virbini: Medori, va tēgi, tik medori taip šaukia,
o riuti, va tēgi, riuti tik giria, va tēgi, tik di-
dūnėjai, va tēgi, jūsy šeima.

Vincent: Itai! Mokytojas atviriaavo!..

Motina: Fiešk patikėt, eik Vincente...

Virbini: Va tēgi, at užpėtkin...

Vincent: Karko... atrodo toks nurimęs, eisiu...
(Fieina. Toliau nuo mikrofono) Labo pa-
vakario, pone mokytojaus!

Mokytojas: (Lindusai, švelniai) Labas, Vincente...

Vincent: Nors pavakaris labai gražus, bet prašau vienu!

Mokytojas: Ačiū... At čia... čia su... su tokia
šimute...

Motina: (Artu mikrofono išgirstingai) Su žinia! Gal kas negero?..

Mokytojas: Prašome... čia peršaktykit...

Vincent: Telegrama, Filozofinei... Pranešdami
taustai apie mūsų... mirtį... Aels! Ma-
ma!... Motuti... (Kerkdamas ir šaukdamas šiek vienu)

Motina: Kas? Dveipatis!.. Kas yra?..

Vincent: Tele... grama, Juo... e... m... m... re...

Motina: Dėvė... Dėvė Aukščiau! Mė kę... mē
kę... mus baudi?!... (sukrinta...)

Virbionė: (Tyliai) Da tēgi, reikia vėisionis praneiti...
vėitēgi i Gėargtis... (bėlėpona)

Mokytojas: (Šėlniai) Nėverk, nėverk, motute... Reikia su-
sivaldyti... Gal aname pasady jis dar laimingesnis...

Motina: Nėi tėvo... nėi rėnaus...

Petrelis: (Gėaudėiai) Nėbeverk, motute, kas vėlksiu...

Vincentė: Nėbeturim... nėko nė... nėbeturim...

Mokytojas: Nėreikia tarp rėkyti... Tėvelis dar gali
suprėsti, tik juozas pasiraukojo tėvynei!
Kė, kėlkis motina, nėbeverk!... Aš pasirėpi-
nau praneiti jėus artimiausiems giminėms, jie
tuoj atvėrsiuos... Glai, mėlyt, jau i kėlė-
nas atėina, vėi jė suprantė. Nė ašaroti, bet
didėiuoti, reikia tokia rėnaus, o Vincentėi
brolio, karėygiška mirtimi... priė viso pasau-
lio priėis - bolšėvizmė! Ji vėdė Tėvynei mei-
lė!...

Motina: Ach!...

Vincentė: Bro... kėli... Mė... kas!...

II-asis veiksmas

(Pradėioji girdisi tik varpai. Tėliau, varpams aidėnt,
pradėda kėlėti prie atėnėjinto kapo vėtos mokytojas).

Mokytojas: „Oi nėverk, motinė, kad jaunas cėnus
eis ~~ginti~~ brangiosios Tėvynės,
ginti

Kad pavirto, kaip žuolas giris puikus,
lauks teisno dienos paskutinės...

Turim garbę, kaip šios apylinkės partizanų vadas ir vi-
tos mokytojas, kalbėti prie atmaupinto brolių parti-
zano bei savanorio, Simono ir Juozo Kilvyčių ka-
po, kurie abu žuvo nuo bolševikų kulky. Šian-
di visa širėnų parapija susikaupė prie kapo tų,
kurie įjo už mus vienus, įjo naikinti nelemtojo bol-
ševizmo! Brangūs šitaušieji broliai Kilvyčiai! Jū-
sų ryžis ir jūsų žiemos alkas nuaidi per visą
Lietuvą ir tuo pačiu paskatina kiekvieną jaunuolį
eiti jūsų pėdomis! Mums reikia daugiau tokių lietuvių
motinų, kurios Tėvynei aukotų, kad ir vieništelės,
visiškai! savo sūnus, jeigu tai yra tautos gyvybinių reikalus.
Ji šeima tebūna patyrimo vienis, kaip reikia aukō-
tis Tėvynei, ir šis skaudus mūsų apybrukto įvykis tegu
eina lūponis iš kartos į kartą, aprašydamas bai-
sąs bolševizmo terorą Lietuvoje. O už jus, garbū-
gos atminties šaukūdieji, stas petis į petį vyrai sava-
noriai ir, reikalui esant, parodys, kad lietuviška
širdis visados kupina brangiausio turto - Tėvynei meilės!..
Ji mūsų dainiaus rodo ir baigiant, lyg matau...

„Ties - už upių plėčius, žiba mūsų pulkai,
Jie - mylima Lietuvoje gina,
Kam musiro galva, tam dangų angelai
Vainiką iš deimantų pina..."

(Pridurimai parigirata: „Opeangok, Rukšėiausias, tų mylimų
žali, kur mūsų rodybos, kur būties kapai, juk tėvyska tavo ma-
loni dang gali, mes tavo per aušin, ... Neapleisk, Rukš-

~ 17 ~

V. klausias mūsų ir braugios tėvynei, Stebuklėnų ir ga-
lėnų per mūsų gadyneš !!! (Stebuklėnų).

~ Pabaiga ~

1943 metų balandžio 5 diena.